

THẦN-CHUNG

XUẤT BẢN MỚI BUỔI SÁNG

Chủ-nhiệm:
DIỆP-VĂN-KÝTòa-báo:
Góc đường Filippini và Espagne.
Số-tuần-nó: 324Chủ-bút:
NGUYỄN-VĂN-BA

Bày ra hình phạt là cột muôn cho
người ta tránh khỏi hình phạt; bày ra
tù tội là cột đế cho người ta tránh
khoái tù tội.

DEPT. LEGAL
CENSORED
12/10428

« Kinh thorer »

VỤ GIẾT MONTEIL BAZIN

Hay là vân-dé nhon-công

IV

Mấy hôm nay chúng tôi được tiếp chuyện với nhiều người lao-dong. Xưa kia mấy anh em cũng từng làm cao-su, may được thoát thân về, xoay qua nghề khác. Cả thảy đều nói rằng về những sự khốn khổ sô hả khắc ở mấy vựa cao-su, chúng tôi biết điều này nhiều lắm. Trong mười phân chi biến có một vâ. Một số anh em nói vậy, tôi cũng tin rằng lối. Hiện nay, xin cất nghĩa rằng những bài tôi viết hôm nay đều do hai tờ trình của quan thanh-trai Delamare và Büding-Doan.

Tôi cũng đã hiểu rằng trong khoản thi giò ngắn ngủi, hai người làm sao mà rõ cho hết nó khát tình oan của anh em chí em lao-dong.

Hai người nói sao, tôi biết y ra vậy. Về vân-dé nhon-công, chư độc-giá chắc đã nghe nhiều tiếng chuông. Nếu chiếc trung lại mà hiểu thì cũng vâ.

Trong mấy số báo rò, tôi đã nói rằng các chủ vựa cao-su họ xác quyết lâm. Đời nào mà họ cho ai biết rằng nhon-công thường bị khốn khổ hả-hiếp. Mỗi việc gì xảy ra, họ đều giấu kín. Theo cách họ sắp đặt, mỗi số đều giống như một nước nhỏ trong một nước lớn. Trừ ra quan thanh-trai, còn ai mà vâ đó được. Dù có xảy ra việc gì hệ trọng cách mấy di nữa cũng không cho người ngoài hay. Chờ chí dân được hay những chuyện đã xảy ra hãy làn này, thi con-ai-dám-imb người làm lối mòn cho họ nữa.

Bởi thế cho nên trong mấy năm đầu, mỗi kỳ tâu, họ chờ anh em chí em Trung-Bắc vâ cả ngàn. Ông thấy cái cảnh cha đặc con, vây nêu chống vào đây làm lối mòn cho người, biết dân là dịa ngục thiên đàng thì ai là người một giòng một nôi mà không đau đớn. Song lòng kêu khát rõ rà, biết làm sao dặng.

Nhưng ở đời có việc chí em gọi là trọn kín. Hội-kịn kia còn chưa kín, huống chi mấy số cao-su? Thịnh thoảng lại xảy chuyện cu-li trốn, thịnh thoảng lại có tờ trình của quan thanh-trai. Năm trước đây trong một số kia, 280 người rủ nhau trốn một lỵ. Bởi thế nên, càng ngày dân càng biết chuyện độc-ác ở mấy vựa cao-su và càng ngày họ không muốn di làm cao-su nữa.

Các nhà tư-bản họ mới phái người của họ di môt dân. Một dân là một nghề rất trái với đạo đức, nhưng rất lợi. Tình theo giá chót, mỗi lần môt được một tên cu-li, người môt lối lị nữa cũng 15 đồng. Theo bến thông kê của chánh-phủ, mỗi năm số anh em lao-dong gởi đi môt số cao-su và môt đảo Thái-binh đường là 40.000. Trách gi ông Bazin không điều đình với chánh-phủ...

Tòa kiêm duyết bộ một doan

Phản động mấy anh em lại dốt nát quê môt, nghe theo người rồi nhâm mê kỵ tên, chờ đợi hiếu tâm giây kia là cảng dày kiếp đọa. Tưởng như chuyện môt dân càng ngày càng khát, càng ngày càng khát nêu hiện lọc này, dày, ngoài Bắc lại có chuyện « me mìn ».

« Me mìn » là gì?

Là một giọng người vô lương tâm, không biết nó dùng búa môt thuốc lá chỉ môt khén cá trâm người theo nó. Khi lui nô đỗ con nít di bán cho thanh-

Trên là Costes dưới là Lebriz
Chi thương cho một đội lính
và ngày ngày xe ngựa rầm rộn
mà chí thấy sầm di chiều lại vè.

CÂU CHUYỆN HÀNG NGÀY

Cao bay xa chạy!

Thấy họ rộn rực rỡ Le
Brix và Paillard bay từ Paris
qua Saigon, minh lại sực nhớ đến
lời Dorgelès: « Chàng nào có thể
đi từ Marseille qua Hanoi trong
một ngày, sở phì chừng vài chục
quan, thi nhơn loại lại càng ghét
nhau hơn nữa; gần nhau bao
nhiều có ác cảm bấy nhiêu... »

Thật thế, cứ lấy sự chém
nghịch trước mắt mình mà suy
ra là cũng đủ hiểu. Song ghét
cũng vây thương nô làm chí.
Tình cảnh của mình ngày nay,
thương ghét gần như vô nghĩa.

Người Âu là thiệt! Xách máy
bay đóng tuốt từ Marseille qua
đây, mình còn thế hiếu đáng.
Chỗ đe xem đây về Paris, thi
diễn thuyết một trăm bài Tân-
Việt cùng không hiểu.

Cái vân-minh hiện thời, có thể
là vân minh cao bay xa chạy
hay là cái vân minh vô địch.

Chỉ riêng muôn vô địch, thậm chí
chuyển hành đơn, thử nhảy dùm
mà cũng có người nhìn ánh nhìn
ngó mà đánh lườn một nghìn

một trăm máy chục giờ, có cấp
mạnh như chủ-nghĩa cộng-sản,
van theo vê chủ-nghĩa dân-dân.

2.— Phái hứu. Sau khi đảng
quốc-dân đã lấy duy: Triết-
giang Giang-tô, lại là chánh-phủ
và Nam-kinh, ủy-viên trung-
trong như bọn Hán-Dân,
Ngô-Trí-Huynh, Diệp-ở-Sương
dùm là tay cứng của phái-hứu.

Gần nay phái hứu lại liên-loc
với phái Tây-sơn, dù là phái

mạnh như trong chánh-dâng
nước Tàu bay giờ.

3.— Phái Tây-sơn hồi nghị. Phái
như trước cũng là người trong
phái hứu, sau vâ vẫn dùi dùi
dâng cộng-sản, moi mò cuộc hội
ngi: ở Tây-sơn và Bắc-kinh,
bởi vậy đặt tên là phái Tây-sơn.
Nhân vật phái này là Trung-Kô,
Châu-Lô, Đô-Đô, Quốc-Dao v.v. Lực

tưởng-leader là lực-phát-hiểm.

Càng có nhiều kẻ trước là tôt-tơ

của họ quản phái Bắc-dương,

vì thất thố chạy vào phái này.

Dân Tàu đối với phái này phần

nhiều là ác cảm.

4.— Đảng thư ba. Bọn Đảng
Điền-dat, Bành-Binh-Son bị đuổi
đã giao quốc-dân, mới kéo riêng
ngọn cờ, chống lại với trung-

trong, ra mắt theo chủ-nghĩa
cộng-sản, dù là tay thủ ba.
Bảng này lúc mới thành lập, lỗ

mỗi người, mướn tàu để chay
ra đó. Anh Đức nhân xuồng lôi
tuổi ra. Chủ Án-lê le nhất, tiện
nhất: Cái ra một chiếc giày

rồi cùi ở trong bô mà zách giày
liệng ra ngoài hòn cù lao trước.

Chuyện đó của người Pháp

thuật.

Ở đài cao bay xa chạy là hồn.

Mình cũng muốn thế. Song được
rồi, chép không ai thấy mình trở
lại nữa.

Tân - Việt.

TÔI VÂN BIẾT!

Người là kè chuyện rằng: « Ông
Clémenceau, thủ tướng
nước Pháp trong hòn Áo-chien,
còn làm nghị viên và thầy
thuộc & xóm Montmartre, một
bộ da đang khi ông khám bệnh
thì có người tội hối ông.

Người nó vừa bước vào thi
ông liền biểu: « Cái áo ra là
không cho người đó kịp nói câu
giá.

Người nó cũng phải nín
thinh mà tuân theo.

Ông đe người nó ra oghe
bệnh, nghe đì nghe lại bốn,
năm lần mà chẳng thấy gì cả.
Ông mới ra bộ tức mình mà
rằng:

— Vậy chờ anh tới đây làm
chì? Anh không có bệnh gì hết!
Anh không đau mà!

— Dẹ phái, tôi vân biết, nén
tôi tới đây có phải để xin xem
bệnh đâu, tôi tới đây là để xin
công-nghi-en cho tôi một chén
cõng-toong!

CÁC ĐÀNG PHÁI CỦA TÀU TRONG HỐI NÀY

• Ngoài đảng không có đảng,
trong đảng không có phái, đó
là câu khẩu-hiệu của đảng quốc-
dân Tàu, song câu đó chẳng qua
chỉ khẩu-hiệu mà thôi, kỳ thiệt
trong đảng vẫn có nhiều phái,
ngoài đảng vẫn có nhiều đảng.
Hiện nay có những phái đảng
sau này là lớn hơn hết.

1.— Phái hứu. Sau khi chánh-phủ
quốc-dân thành lập ở Quảng-
châu, tức là chia ra phái tâ
phái-hứu. Phái tâ chia-trong
cấp-điển, phái hứu chia-trong
hứu-hứu. Phái hứu chia-trong
hứu-hứu.

2.— Phái hứu. Sau khi đảng
quốc-dân đã lấy duy: Triết-
giang Giang-tô, lại là chánh-phủ
và Nam-kinh, ủy-viên trung-
trong như bọn Hán-Dân,
Ngô-Trí-Huynh, Diệp-ở-Sương
dùm là tay cứng của phái-hứu.

3.— Phái Tây-sơn. Sau khi đảng
quốc-dân đã lấy duy: Triết-
giang Giang-tô, lại là chánh-phủ
và Nam-kinh, ủy-viên trung-
trong như bọn Hán-Dân,
Ngô-Trí-Huynh, Diệp-ở-Sương
dùm là tay cứng của phái-hứu.

4.— Đảng thư ba. Bọn Đảng
Điền-dat, Bành-Binh-Son bị đuổi

đã giao quốc-dân, mới kéo riêng
ngọn cờ, chống lại với trung-

trong, ra mắt theo chủ-nghĩa
cộng-sản, dù là tay thủ ba.
Bảng này lúc mới thành lập, lỗ

mỗi người, mướn tàu để chay
ra đó. Anh Đức nhân xuồng lôi
tuổi ra. Chủ Án-lê le nhất, tiện
nhất: Cái ra một chiếc giày

rồi cùi ở trong bô mà zách giày
liệng ra ngoài hòn cù lao trước.

Chuyện đó của người Pháp

thuật.

5.— Đảng Sô-viết. Đảng này
mục đích muôn, hâ tan quan-
niệm « quôc-đì » thiêt-hành
chánh-sách của đảng Sô-viết
nước Nga, không cần kiến-thết,
chi tra phâ hoại, bị chánh-phủ

Tàu trừ triết gác, chép hứu không
biết bao nhiêu.

6.— Phái Lưỡng-Quảng. Phái
này là một đoàn thể vô binh vâ
việc quan, nghĩa là hợp những
quân nhân trong hai tỉnh Quảng-
Đông-Quảng-Tây mà kết thành
thể lực ngầm. Lãnh-tụ phái này là

Lý-tôn-Nhon, Bạch-tử Hy, Lý-
Tế-Thâm, Hoàng-Thiệu-Hùng,
đều là người có công trong cuộc
cách-mạng. Đối với phái này, kè

thi khen là quân đội cách-mạng
chân-chánh, người thich là quân
phiết lối mới.

7.— Phái Tay-Bắc. Phái này
trước dâng danh nghĩa Quốc-dân
quân ở Tây-Bắc để tranh dành
với quân phiết ở Bắc-dương
sau hiệp với đảng quốc-dân, mà
phung-hành chủ-nghĩa Tam-dân

Phùng-Ngọc-Tường là lãnh-tụ.
Vương-chánh-Binh, Tisi-Boc-
Bé và Truong Chi-Giang thuở
trước đều là mục-tiền của Phùng
Bé với đảng quốc-dân ngày nay,
phái này có thể-lực lâm.

8.— Phái Tây-Bắc. Phái này
trước dâng danh nghĩa Quốc-dân
quân ở Tây-Bắc để tranh dành
với quân phiết ở Bắc-dương
sau hiệp với đảng quốc-dân, mà
phung-hành chủ-nghĩa Tam-dân

Phùng-Ngọc-Tường là lãnh-tụ.
Vương-chánh-Binh, Tisi-Boc-
Bé và Truong Chi-Giang thuở
trước đều là mục-tiền của Phùng
Bé với đảng quốc-dân ngày nay,
phái này có thể-lực lâm.

9.— Phái Lai-ki. Phái này
trước dâng danh nghĩa Quốc-dân
quân ở Lai-ki để tranh dành
với quân phiết ở Bắc-dương
sau hiệp với đảng quốc-dân, mà
phung-hành chủ-nghĩa Tam-dân

Phùng-Ngọc-Tường là lãnh-tụ.
Vương-chánh-Binh, Tisi-Boc-
Bé và Truong Chi-Giang thuở
trước đều là mục-tiền của Phùng
Bé với đảng quốc-dân ngày nay,
phái này có thể-lực lâm.

10.— Phái Lai-ki. Phái này
trước dâng danh nghĩa Quốc-dân
quân ở Lai-ki để tranh dành
với quân phiết ở Bắc-dương
sau hiệp với đảng quốc-dân, mà
phung-hành chủ-nghĩa Tam-dân

Phùng-Ngọc-Tường là lãnh-tụ.
Vương-chánh-Binh, Tisi-Boc-
Bé và Truong Chi-Giang thuở
trước đều là mục-tiền của Phùng
Bé với đảng quốc-dân ngày nay,
phái này có thể-lực lâm.

11.— Phái Lai-ki. Phái này
trước dâng danh nghĩa Quốc-dân
quân ở Lai-ki để tranh dành
với quân phiết ở Bắc-dương
sau hiệp với đảng quốc-dân, mà
phung-hành chủ-nghĩa Tam-dân

Phùng-Ngọc-Tường là lãnh-tụ.
Vương-chánh-Binh, Tisi-Boc-
Bé và Truong Chi-Giang thuở
trước đều là mục-tiền của Phùng
Bé với đảng quốc-dân ngày nay,
phái này có thể-lực lâm.

12.— Phái Lai-ki. Phái này
trước dâng danh nghĩa Quốc-dân
quân ở Lai-ki để tranh dành
với quân phiết ở Bắc-dương
sau hiệp với đảng quốc-dân, mà
phung-hành chủ-nghĩa Tam-dân

Phùng-Ngọc-Tường là lãnh-tụ.
Vương-chánh-Binh, Tisi-Boc-
Bé và Truong Chi-Giang thuở
trước đều là mục-tiền của Phùng
Bé với đảng quốc-dân ngày nay,
phái này có thể-lực lâm.

13.— Phái Lai-ki. Phái này
trước dâng danh nghĩa Quốc-dân
quân ở Lai-ki để tranh dành
với quân phiết ở Bắc-dương
sau hiệp với đảng quốc-dân, mà
phung-hành chủ-nghĩa Tam-dân

Phùng-Ngọc-Tường là lãnh-tụ.
Vương-chánh-Binh, Tisi-Boc-
Bé và Truong Chi-Giang thuở
trước đều là mục-tiền của Phùng
Bé với đảng quốc-dân ngày nay,
phái này có thể-lực lâm.

14.— Phái Lai-ki. Phái này
trước dâng danh nghĩa Quốc-dân
quân ở Lai-ki để tranh dành
với quân phiết ở Bắc-dương
sau hiệp với đảng quốc-dân, mà
phung-hành chủ-nghĩa Tam-dân

Phùng-Ngọc-Tường là lãnh-tụ.
Vương-chánh-Binh, Tisi-Boc-
Bé và Truong Chi-Giang thuở
trước đều là mục-tiền của Phùng
Bé với đảng quốc-dân ngày nay,
phái này có thể-lực lâm.

ƠI BẠN ỦÁI

Chí em buôn bán

Nước ta chú trọng vê nông

nghiệp nhiều, còn vê đường

thương mại thì chẳng có chi

gọi là phát đạt, cho nên chí

em ta di buôn bán bắt quá

PHAN-VĂN-GIA

PARIS.—KHẨM LỐN SAIGON

Paris ! Ai nghe tới chữ Paris con như cháu. Bạn hữu mình đều náo nức trong lòng. Người dải minh như kè ngang val. Có ở lại đó khỉ trước, thi nguyệt, ước mong sao còn được trở lại. Còn như kè chưa từng có ở đó, thi e cũng ao ước sau một ngày kia di cho mình.

Paris ! Ai mà chẳng nghe danh Paris ! Paris là một cựu ngọc và già. Một cái thành vòi song kiềm hết trong hoàn cầu cũng chẳng được. New York tuy ngời đồng đáo, lầu cao dài rộng, Londres tuy lớn minh mông, Berlin tuy đường rộng rãi. Chợ đầu cũng không bằng Paris. Người ta thường sánh Paris cũng như một người con gái tuyệt sắc, càng nhìn càng đẹp, càng nhâm lại càng mê. Đó cũng là chưa đủ. Vì một người đơn bà xác dẹp mà lời nói vụng về, thi có thể cho mình mau chán. Chỗ như Paris, ở lâu chừng nào lại càng thêm quyến luyến. Biết thêm chừng nào lại càng khó mà quên cho đãng.

Vì đâu ? Vì Paris gồm đủ những sự minh so với ai. Ai muốn đi chơi ? Chỗ chơi nào thiêng. Ai muốn luyện tập tinh thần, dồi mài kinh sử ? Có đủ thứ trường. Chỗ chơi, trường học dù già. Đây một tách cà phê sửa một quan ruồi (nhằm một câu hai tiễn minh). Đó lại bán nấm, mướp, mướp lầm, hai chục quan. Đây một bửa cơm tối chừng sáu quan. Đó lại tên năm chục, một trăm, hai trăm không chừng. Tùy theo giàu nghèo, túi mình nặng nhẹ. Mà đâu đâu cũng tiếp rước ăn cắn.

Đó là nói về ăn uống chơi bài. Bao nhiêu người ở tại Paris không phả ai cùng có đủ tiền mà chơi. Phản nhiều người đồng bang ta qua lại đó đều là người học-sanh. Cố lẽ ai cũng dư biết rằng ở Paris tên liền nhiều hơn hết. Nếu biết vậy sao lại không học may thành khát ? Có hai lẽ. Một là tại Paris thấy dạy giỏi. Bao nhiêu thầy có tiếng đều về dạy tại Paris. Hai là muốn cầm dùn sách chí, mua cũng có.

Chơi, học tùy ý không thắt. Giàu, nghè, không ai biết. Làm chi không ai dí nghe. Bi đầu ai cũng trọng dãi. Ai là người Annam có ở xứ Đông-Pháp, sao lại khôi cảm tình.

Phản tôi ở tại Paris năm năm trường. Vui sướng, cực khổ nếm dù mài đời. Khô nhiên, sướng it. Tuy vậy mà càng vui vẻ luôn. Vì chủ tự-do, còn có thể thấy mơ màng. Muôn nói chí cùng còn dè. Muôn viết chí, viết cũng có thể được.

Thú nhút vui là ai ai cũng niềm nở mình. Trong trường thấy dạy ăn cần, coi mình như

người học thức. Phản nhiều là bạn tau, và người nước lạ. Chỉ có vườn thú và di dạo theo mè bléa. Ai mời tới Marseille cũng di hai chỗ này. Như có ngày giờ và không sự say sóng thi di Château d'Il. Cố lẽ ai là người đọc sách của ông Alexandre Dumas thi đều biết cái cù lao này. Ấy là chỗ Dumas dạy ông Monte Cristo.

Qua ngày sau xuống tàu. Bốn giờ chiều rất neo. Ly biệt, binh rịn ấy là lễ thường. Người ta di cồn trồng trồ lại, phần tội chắc từ giã xứ Tây Luân. Trong phái lo cho tròn bão phu làm con, và bón phận làm người...

Cái khò này nào ai có rõ cho ta? Tàu chạy được hai ngày, kể bị sóng gió. Nhồi lên hụp xuồng. Hành khách bỏ ăn cũng bón. Ai có di biến thi biết say sóng khó chịu là đương bao. Nhứt đầu chỏng mặt lộn ruột lộn gan. Âu vò, nhả ra. Khi tối sang Tây, còn hai ngày nữa tới Marseille cũng bị sóng gió to. Tàu khi lên non cao, khi xuồng vực thăm. Tôi rằng chịu được một đêm sáng ngày mới đứng dậy, ruột gan lộn ngược, bít khống thế chi chịu được, phải kiêm chở dặng cho cả ăn. Liệu

bè ăn cơm không được, mướn dầu bếp Annam nấu cháo. Mời ăn được vài muỗn kế bình cũ trả lại. Anh em bạn cũng buông dưa, chịu thua. Tôi tức mình, múa chén khác. Vừa ăn vừa nói chuyện, ráng quên rằng tàu nhỏ, chún vịt quạt trên không. Lầm gan lùn rồi. Âu rồi, đứng dậy, chưa bước ngã qua ngã lại như người say. Tuy vậy cũng từ việc đi. Ca hát, nói cười một mình. Trong giấy lúc quen sóng. Từ đó mạnh mẽ như thường. Ăn cơm lại thêm món. Vậy nên ai có di biến khi trời sóng gió, phải ráng đứng nhớ iỏi, từ việc nói chuyện cho nhiều, ca hát cho lớn. Ráng ăn, dầu trả ra cũng ít mét hòn là để bụng trống.

Port Said
Sóng gió trọn ngày rồi cũng êm. Tàu chạy được bốn ngày tới Port Said. Thành này khi trước là thuộc địa của Ấn-Độ, nay được độc lập.....

Mà thôi, tàu vừa quẩn neo, bộ hành lao náo. Trong bốn ngày chỉ thấy trời và biển. Nay gặp được thành-lh, ai cũng hồn hở. Thành này ở đầu kênh Suez

Thành không bao lớn. Nhỏ hơn Saigon, xe cộ cũng ít hơn. Muôn xưởng phải di xá-lút vò. Mọi người năm quan. Lên bờ di già làt rồi lại muôn trở xuống tàu. Vì lớp lót lớp bê con chạy hai bên

mình. Người thi hành hình trong xứ. Người bán loukoums và ratacoums (một thứ Kẹo kia) Hết vò quấn ruyg ngô uống chè, vò dè cầm thi có một hai đứa bé con

qui xuồng kẹo chum miếng dặng đánh giày. Minh giựt vò, nó kéo ra. Chứa nó, nó hầm miếng lại, thật thử cứng đau quá ! (Còn nữa).

Anh em ta phải tính**làm sao ?...**

II

« Tình làm sao, tưởng mồi người trong cảng ta sẽ đem hết nhiệt-tâm mà bày tỏ những ý-kien của mình, rồi chúng ta sẽ cùng nhau mà giải quyết một cái vấn-dề quan-hệ riêng cho mình vậy. »

Trong một bài trước, nơi đoạn cuối cùng, tôi có đề mấy lời khuyên mời các anh em đồng-nghiệp trong làng báo quốc-văn ta như thế.

Tôi khuyên mời mỗi người trong anh em ta, — vô luận là thuộc về đảng phái nào, — hãy nên sốt-sắng mà bày tỏ ý-kien của mình về những phương-pháp để bình-vực-lợi quyền của chúng ta và bảo-hộ cho chúng ta trong những khi già yếu tật bệnh.

Mới rồi tôi rất lấy làm vui mừng mà được xem thấy qui-dồng-nghiệp « công giáo đồng thính » đã có nói tới việc này và đã biểu đồng tình với tôi một cách trọn-vẹn.

Tôi xin cảm ơn qui-dồng nghiệp và hết sức mong mỏi rằng qui-dồng-nghiệp sẽ dùng được tôi trước mà nghiêng vai gánh vác giùm việc này thi không gì qui-hoa hơn nữa.

Còn các bạn đồng nghiệp khác, như Công-luận, như Lực-linh, như Trung-Lập, như Văn-Minh, như Nhựt Tân, như Kỳ Lân, như Kinh trường v.v., in tuyet-nienh chưa thấy ai nói chí tôi, song chúng tôi muôn lần ráng dò chằng qua là anh em đương còn bạn - bùi về những công chuyện hàng ngày nên chưa kịp nói tôi, chí quyết thò nào rồi ra anh em cũng không nòi làm ngo đổi với mọi vẫn dẽ mà trong đó anh ta - em ta ai này cũng đều có quan hệ mật thiết.

Anh em ta ơi ! Vẫn biết rằng cái nghiệp làm báo quốc-ngữ ở nước ta hiện thời ngay cũng không ra gì thật.

Nhung ra gi hay không ra gi, đều do ngư xép ký ra, thật cũng bởi như chúng ta một li.

Ai bảo sao mặc dù, tôi đây vẫn tin rằng nếu ngày nào anh em trong báo-giới quốc-văn ta

đã biết liên-lạc đoàn kết nhau lại, đã biết tương-thân tương-ai với nhau, những ý-kien đối với việc đời tuy nhiều khai khác, nhưng mà mỗi cảm tình trong đồng-nghiệp không nòi lúc nào quên ; nếu ngày nào anh em ta không phải rời-rạc lúa-thưa như sao trời và буди sáng, mà là khán khít bền chặt như cái zinch sâu dà neo tau, thì ngày ấy, tuy chưa dà gi

Thuốc điều-hiệu con đĩ**鳴 香 嘴 烟****CIGARETTES CANARD***Agence exclusive*

Lucien BERTHET & C° - SAIGON

Xe hơi hiệu**DELAGE****Torpédo 44 H.P., 4 cylindres 3.800 p.****Torpédo 44 9.P., 6 cylindres 4.200 p.****Là một thứ xe****It tôn hào hơn hết,****Chắc chắn hơn hết,****Lịch sự hơn hết,****Em-ai hơn hết.****Bán tại hàng :****Ste des Garages Charner**

181, 183 BOULEVARD CHARNER - SAIGON

Chú ý, xin chú ý**A LA PENSÉE**

Ở đây có bán các thứ vịnh bông để dì dâm mè. Kieu bong rất ngọt mà giá lại rất rẻ.

Hội tại nhà Mme JUD.

(Bán luôn vào ngày ván đêm).

NHƠN DỊP GẮN TẾT**Đó đê tết anh em bà con không gì quý bằng :****RƯỢU BÒ HIỆU MAUBAR**

là một thứ rượu thiệt tinh hảo có pha (cola-coca quinquina và glycéro phosphate)

Từ nay tới tết hê ai mua rượu bò MAUBAR thi Bón-Đường sẽ tặng không một ve dầu mèn (Essence de menthe) thiệt tốt hiệu ĐẦU-CHÂU

Có bán tại :

DAI-PHÁP ĐẠI DUỘC PHÒNG

Món bài 84-90, Đường d'Ormay - SAIGON

